

Het is koud in de werkruimte van Peter Troucheau. Zonnestralen kruipen langzaam over het grind, richting atelier. Koffie en passie voor de kunst zullen ons moeten opwarmen. Peter stelt zich voor als een niet-babbelaar. 'Ik vind het moeilijk om over mijn eigen werk te praten. Om de finesses ervan te verwoorden in taal.' Anderhalf uur later confronteer ik hem opnieuw met deze woorden. Het atelier baadt ondertussen in licht en warmte. De tijd is voorbijgevlogen en Peter geeft lachend toe dat ik al die gedachten en woorden nu wel geordend op papier moet krijgen.

Net zoals bij vele kunstenaars kriebelde de muze ook al vroeg bij Peter. Hij volgde kunstonderwijs in het Brusselse Imelda-Instituut voor Beeldende kunsten. Zijn ouders waren niet meteen enthousiast over de artistieke roeping van hun zoon, maar dat weerhield hem niet om de driejarige opleiding plastische kunsten aan te vatten op het HONIM. Een interessante richting die hem de mogelijkheid bood om van verschillende disciplines te proeven. Na twee jaar besloot hij de overstap te maken naar Sint-Lucas voor de opleiding Vrije Grafiek. De ambachtelijke technieken die hij daar leerde, vind je nog altijd terug in zijn werken.

Na je artistieke opleiding besloot je om verpleegkunde te studeren. Toch wel een verrassende keuze.

Ik was realistisch genoeg om te beseffen dat kunst mijn passie is, maar dat er ook brood op de plank moet komen. Tijdens mijn artistieke studies geraakte ik gefascineerd door de werking van psyche en lichaam. De keuze voor verpleger in de eerste lijn hulpverlening lag in de lijn van de verwachtingen. Ik bied hulp, maar 'breek ook in'

op kritische kantelmomenten van het menselijk bestaan. Als mensen bellen voor assistentie zijn ze kwetsbaar. Je betreedt onbekende ruimtes, ontmoet onbekende mensen. Je wordt gekatapulteerd in een harde realiteit, waar weinig ruimte voor emotie is. Tegelijk wordt mijn aandacht getrokken door bepaalde vormen in die onbekende en vluchtige omgeving. De dreiging, de confrontatie met het broos bestaan etst beelden op mijn netvlies. Maar in de eerste plaats is het natuurlijk een weloverwogen sociaal engagement.

Waarbij kunst voor een balans zorgt?

Schilderen is voor mij inderdaad ook een vorm van zelfreflectie en meditatie. Het is goed om twee werelden te hebben. Ze verlopen parallel, houden elkaar in evenwicht en vullen mekaar aan. De verkoop van mijn werk is niet noodzakelijk om te overleven en dat geeft mij uiteraard ook een immense vrijheid. Doordat ik in shiften werk, heb ik veel vrije tijd. Je kan me elke week terugvinden in mijn atelier.

Een erg ordelijk atelier, als ik het zo zie.

Ja, ik ben recent verhuisd en dat geeft me de mogelijkheid om op te ruimen. Ik gooi veel weg of overschilder oude doeken. Ruimte in het atelier is ruimte in het hoofd.

Je werken zijn sober, je gebruikt weinig kleuren.

Het gebruik van zwart-wit was al van in het begin aanwezig. Ook tijdens mijn opleiding speelden grijs tinten een grote rol. Maar ik grijp tegenwoordig meer naar kleur. Zachte kleuren. Versta me niet verkeerd: mijn werken zwalpen niet in melancholie. Mijn schilderijen zijn opgebouwd uit verschillende lagen

die uit een figuratieve insteek vertrekken. Aanvankelijk is er vaak nog kleur aanwezig. Soms meng ik verf omdat ik ze te zuiver vind. De imperfectie van de maatschappij moet zich weerspiegelen in mijn werk. Een vlek, een overbodige kras, teveel verf of net een stukje canvas of papier waar pigment ontbreekt. Door de overschildering kom ik tot de essentie. Deze uitzuivering, stilering van het beeld is een heel actief proces. Ze vraagt arbeid, tijd en vooral zelfreflectie.

Je werk kenmerkt zich ook door lijnen. Krassen in de ziel van de kunstenaar?

De lijnen op mijn werk zijn een overblijfsel uit mijn grafische periode, toen ik met een pen op de etsplaat kraste. De krassen vormen een grensafbakening van de ruimte in het werk. De ruimte zit soms in een verkeerd perspectief, vlak of niet afgewerkt. Ik gebruik ook schuurpapier om mijn werk te (be)krassen. Daarnaast zijn de lijnen een metafoor voor de krassen op de ziel, zoals iedereen die heeft.

Je werken hebben geen titels. Een bewuste keuze die past binnen je visie dat niet alles hoeft te worden verteld?

Ik geef inderdaad nooit titels aan mijn werken. Mensen worden erdoor gefixeerd, beginnen verbanden te zoeken en kijken met oogkleppen. Maar hoe langer ik met kunst bezig ben, hoe meer ik inziet dat kunstliefhebbers wel gebaat kunnen zijn met een titel. Vooral bij abstracte werken kan het interessant zijn om een leidraad te hebben. Maar als mijn werken allemaal dezelfde inhoud hebben, moet ik ze dan dezelfde titel geven? Of moet ik ze dan toch nummeren? →

